

"החיים שלי קיבלו תפנית, פתאום אני יכולה לבכות"

חנה סילשי (64) מנס ציונה שרדה את מלחמת העולם השנייה, אחרי שברחה מהגטו והסתתרה בבונקר תת קרקעי במשך שנה וחצי. רק לאחרונה היא החליטה "לצאת מהארון" כהגדרתה ולדבר. והכל בזכות דבורה ברג'יורא, מטפלת ביעוץ של עיריית ראשון לציון

"הספיקה פגישה אחת כדי שניתן בה אמון". סילשי (מימין) וברג'יורא צילום ורפרודוקציה: חן גלילי

חנה סילשי הילדה

ברנרד מאיאר היה אחד מבני המול ששרדו את הקבר - בונקר תת קרקעי בפולין, שבו הסתתרו 45 יהודים במלחמת העולם השנייה במשך 18 חודשים. ספרו של מאיאר "הקבורים", שעתיד לצאת בתרגום לעברית, מגולל את סיפורם של אלו ששרדו בקבר ואת התופת של מלחמת העולם השנייה. אחת מגיבורי רי הספר היא חנה סילשי לבית גליצה, ציירת בת 64 מנס ציונה, ששהתה בבונקר מגיל שלוש ועד גיל 4.5. היא ובת דודתה שמעונה גודורוב היו שתי הילדות היחידות שברחו וניצלו מגטו דרוביץ'. סיפורה זה של סילשי מתקשר עם סיפור נוסף מדהים מההווה של סילשי, סיפור של הרחקה ארוכת ימים שהגיעה לאחרונה לקיצה במקרה.

למעלה מ-50 שנה לא דיברה סילשי על קורותיה בעת מלחמת העולם השנייה. רצתה לשכוח, להרחיק את מה שקרה. היא ובעלה עזריאל היו מגיעים ליעוץ ללא חשיפה מצידם של הסיבה האמיתית למשבר בחייהם. רק אחרי שנים רבות החליטה סילשי לפתוח את הפצע ואת הלב הנודת לעקשנותה של מטפלת